

מי מתנגד לחובת הצהרות-ההון - ומדוע? THEY WANT IT

קלה בהוצאות לשרותים, ובוודאי לא כי פיטוריהם או באי-פיטוריהם 6% של כוח האדם — כפי שפרשני התקציב בעיתונות מנסים לטעון.

טעות אופטית

נספה ונכדוק את התקציב מבחינה זו. איך דואגת הממשלה לכך שהי הפסדים של ציבור אחד לא יהפכו לרווי חים של ציבור אחר — ולכך שאם יש צורך בהפסדים, ישלם זאת הציבור כולו לטובת הממשלה?

בצד ההוצאות:

הקיצוצים העיקריים בתקציב חלים כי סעיפים של הבטחת הכנסה (עליה של כ-40% נומינלית), בסובסידיות במחירי הי מוצרים הבסיסיים, (ירידה ב-100%), בי השכלה גבוהה (עליה ב-34%), בבריאות (עליה ב-46%), בתמיכה ברשויות מקור מיות (עליה ב-43%), ובשרותי-חברה אחי רים. גדלו ההוצאות דווקא עבור השרוי תים הכלכליים, עבור החקלאות, התעשייה והאנרגיה — עליה ב-112% מהשנה ש עברה. (סה"כ התקציב עלה ב-57.5%).

כמבט ראשון זה דווקא נראה לא רע. לכאורה יש כאן קיצוצים כי רמת-החיים כדי לפתח את המשק. בתנאים מסוימים זה מוצדק מאוד,

ALL!

ה פעם אני באה להגן על שרה-האוצר. הוא ניסה לפגוע בהון. באו מים עד נפש. מיספר המפוטרים גדל. החקלאות פושטת רגל, הממשלה אינה מצליחה להקציב את המינימום הדרוש לצורכי הי משק והחברה, אך בבורסה מחליפים כל יום ידיים עשרות מיליונים.

שרה-האוצר דרש הצהרות-ההון כי פתיחת הכספות. ומה קרה? פיתאיים השמיים התמוטטו עליו.

מאת

אסתר אלכסנדר

העיתונות, שהיללה אותו כל עוד דיבר על "הצורך" באבטלה, על פיטורי עובדים, על הקיצוצים בקצבות-הילדים, בסעד, בי שר, בבריאות, בחינוך וכו', פנתה נגדו. אותם שמשחו אותו כמשיח האומה, בעיקר בות דבריו ומעשי אלה, הורידו אותו בן לילה מעל הכן עד שהפך בעצמו מועמד לפיטורים.

מקהלת הכתבות הכלכליות בעיתונות, שנכתבו על-ידי הכתבים הכלכליים ועל-ידי כלכלני המיסוד באוניברסיטות ובממשלה, ששרה עד כה בלב שותתים על "הנחיי צות הבלתי-ינמעת" של האבטלה — זה דבר אכזרי, אך מה אפשר לעשות? — פיתאיים שינתה את הטון. לדעתם אין דרך לגבות הצהרות-ההון. דווקא האוצר אינו מסוגל לזה. האוצר, שהיה צריך להיות מסוגל לכל, להעביר עובדים מי

כל הנימוקים על מצב החידום של המשק נעלמו ברגע שזה הפריע לבעלי-ההון

הקנייה של הציבור לטובת הממשלה, כדי שהיא תוכל לבצע את תפקידיה. מכאן שהאינפלציה פועלת בדומה למס. אך המצב האמיתי שהתהווה הוא אחר לגמרי.

הממשלה מפסידה באינפלציה כי זמן שחזק אחר של הציבור — החלק היצרני, הונו ועובדיו — משלם את המס לחזק אחר של הי ציבור, ההון הפיננסי, הקרקעות והתינוך.

אז מי אומר שהמצב הכלכלי לא טוב? לא טוב לשכירים, לא טוב למדינה — אך לבנקים ולי דומיהם הוא טוב מאוד. והם לא יתנו לפגוע בו על-ידי הצהרות הון.

כוחו של התקציב

ה בעצם קורה? באותו זמן שבו פירסמו הבנקים את מאזניהם פירס מה הממשלה את תקציבה. שני הפירסומים נעשו על רקע האינפלציה הדרהרת, הי ירידה בשכר הריאלי והפיטורים ההולכים ומתרחבים בענפי-הייצור.

יש כאן המושגש: הממשלה — אנשי ההון — והשכירים:

- תקציב הממשלה מצומצם מבחינה ריאלית, אין כסף לשרותים החיוניים, לשיכון, לקליטת עליה, לפיתוח, ובקושי לביטחון. צימצומים בכל עבר.

- הבנקים שוחים בכסף, ואינם יודים עים מה לעשות אחר.

- השכירים שחרם יורד ריאלית, עם כל יום של התייקרות, ורבות מהם הם מועמדים לפיטורים. גם המיפעלים שר השכירים עובדים בהם, מיפעלי ההון הי יצרני, מפסידים בדרך-הטבע יחד עם

והו מרכזו הבעיה. זה העיוות הגדול, ואותו אנחנו צריכים לתקן, אם רוצים להבריאת המשק. בתקנון מצב זה נועד תפקיד חשוב לתקציב הממשלה, שהוצג כעת בכנסת.

כמצב זה צריך התקציב לדאוג לכך שמשם האינפלציה ישולם לממי שזה ולא לבעלי ההון הספקולטיבי במשק; ושמשם האינפלציה ישולם עידידי חבל, ולא רק עידידי חלק מן הציבור.

במילים אחרות: התקציב צריך לדאוג לכך שעול הבראת המשק בכלל, ושל עול התקציב בפרט, יוטל באופן שווה על כולם. במילים אחרות: הוא צריך לדאוג לכך שההפסדים שנגרמים בשל מימון הי תקציב יופיעו כרווחים של הממשלה, ולא של אחרים.

אין זה רק עניין של צדק סוציאלי, אלא יש בוה הגיון כלכלי טהור. אם זה לא

ברגע ששרה-האוצר דרש הצהרות הון ופתיחת הכספות, פנתה נגדו העיתונות, שמשחה אותו עד אז כמושיע האומה

קורה, וההפסדים שמקורם במימון התק ציב מופיעים כרווחים אצל ציבור אחר, הרי אז הממשלה תפסיד, האינפלציה תדי הר, והמשק לא יבריא — כפי שקרה עד עכשיו.

במילוי תפקידו זה נבחן התקציב. בוה כוחו להבריאת או לעזור להרוס את המשק. אין חשיבותו בעלייה קטנה או בירידה

עובדיהם. אם אין קונים אין כדאיות לייצור, רק הפסדים.

כיום ברור לכל מי מפסיד ומי מרוויח. השכירים, הייצרנים והי ממשלה מפסידים, הבנקים וההשי קעות הפיננסיות מרוויחים.

יש המכנים את האינפלציה כמס. הי כוונה היא שהאינפלציה מורידה את כוח

בעיתונות יש יד אכזוח - היד של ההון הגדול, ובעיקר הפיננסי והספקולטיבי

כמיוחד כאשר הקיצוצים למטרה הזאת פוגעים גם בבעלי המאה.

אך האם הירידה הזאת בשכר הריאלי תהפוך לפיתוח המשק, כפי שנראה במבט הראשון? בתנאים ששוררים אצלנו, זוהי טעות אופטית.

התנאים הכלכליים הכלדיים, שי כתובם יפעל תקציב זה, הם תני אים של נסיגה, ולא של פיתוח כלכלי.

רק העובדים יכולים להציל

ה חקלאות פושטת את הרגל, כפי שהראתה ההפגנה שהיתה בירושלים, כוח-הקנייה של העובדים יורד עקב קיי צוץ השרותים וההתייקרות היוזמות בי אמצעות התקציב (כי פירוש הקיצוץ בי שרותים הוא ייקור שרותים, ופירוש בי טול הסובסידיות הוא בוודאי ייקור המוצר רים החיוניים) ועקב המדיניות הכלכלית החוץ-תקציבית נגד השכר ותוספת-היוקר, מיפעלים מצמצמים את הייצור, והמלאי אצלם גדל. התקציב המועבר משרותי החברה לתעשייה ולחקלאות ישמש, קרוב לוודאי, לתמיכה במשקים ובמיפעלים הי מתמוטטים, למימון למלאי המצטבר — ולא להרחבה.

תחת להשאיר את כוח-הקנייה בידי הי עובדים, כדי שזה יתמוך במיפעלים כי דרך הטבע על-ידי קניות מוצריהם, וכי צורה זו לשחרר את תקציב-הממשלה מי (המשך בעמוד 98)